

20 Μαρτίου 2018

Όταν ο Στήβεν Χόκινγκ χόρεψε το «Ο πιο καλός ο μαθητής» στη Σάμο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

«Αισθανόμαστε τεράστια θλίψη για τον θάνατο του αγαπημένου μας πατέρα, ο οποίος ήταν σπάνιος άνθρωπος και σπουδαίος επιστήμονας, το έργο του οποίου θα ζήσει για πολλά χρόνια ακόμη».

Με τα λόγια αυτά τα παιδιά του κοσμολόγου Στίβεν Χόκινγκ, η Λούσι, ο Ρόμπερτ και ο Τιμ, τον αποχαιρέτησαν πριν από λίγες ημέρες.

Το 1998, ο Στίβεν Χόκινγκ είχε ταξιδέψει μέχρι τη Σάμο και βρέθηκε στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου με αφορμή το συνέδριο κοσμολογίας, το οποίο διοργανωνόταν για δεύτερη φορά στο νησί.

Την επίσκεψη αυτή θυμάται ο ανταποκριτής του Αθηναϊκού - Μακεδονικού Πρακτορείου Ειδήσεων Στρατής Μπαλάσκας, ο οποίος συνάντησε τον Βρετανό θεωρητικό φυσικό, στην πρώτη και μοναδική του επίσκεψη στην Ελλάδα και μάλιστα συνομίλησε μαζί του.

Αυτή τη συνάντηση εξιστορεί στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Στρατής Μπαλάσκας.

«Ο τίτλος της συνάντησης που οργάνωνε το τμήμα Μαθηματικών ήταν “2nd Samos meeting” και το μεγάλο στοίχημα δεν ήταν η συμμετοχή του μεγάλου αστροφυσικού Στίβεν Χόκινγκ σε αυτήν, αλλά το πώς θα έφτανε στη Σάμο. Στο νησί εκείνο τον... μακρινό Αύγουστο του 1998 έφταναν μοναχά τα μικρά αεροπλανάκια της Ολυμπιακής Αεροπορίας, τα ATR 70 όπου φυσικά η ειδική καρέκλα του επιστήμονα χωρούσε δε χωρούσε να μπει, αλλά σίγουρα δεν χωρούσε να σταθεί.

Και ποιος δεν κινητοποιήθηκε. Οι πάντες πλην της κοινής λογικής που έλεγε να δρομολογηθεί βρε αδερφέ ένα μεγαλύτερο αεροπλάνο. Αν μη τι άλλο θα γέμιζε αφού εισιτήριο εκείνη την εποχή από Σάμο για Αθήνα έβρισκες με μέσον από υφυπουργό και πάνω...

Ο επιστήμονας μεταφέρθηκε με ένα απλό αναπηρικό καροτσάκι, χωρίς δηλαδή την υποδομή, απαραίτητο συστατικό της ζωής του και όχι μόνο της επιστημονικής, και μετακινήθηκε από αγκαλιά σε αγκαλιά εργαζομένου της Ολυμπιακής Αεροπορίας.

Ας είναι... Φαίνεται ότι το απόλαυσε... Στη Σάμο έφτασε με ένα πλατύ χαμόγελο στο αποσκελετωμένο πρόσωπο του με τα χοντρά του μεγάλα γυαλιά... Είχες την αίσθηση ότι χαμογελούσε προς όλους και στον καθένα χωριστά... Κι αυτός και η πανταχού παρούσα συνοδός και νοσοκόμα και σύζυγος του (έμαθες...)

Εσύ στη Σάμο έφτασες μετά από εντολή του τότε Διευθυντή σου Σεραφείμ Φυντανίδη. “Στις 30 Αυγούστου θα πας Σάμο έρχεται ο Χόκινγκ”. Στα “πού τα ξέρω εγώ αυτά” και “τι δουλειά έχω εγώ με μαύρες τρύπες και κοσμοθεωρίες, εγώ κλασικό Λύκειο τέλειωσα” πήρες την απάντηση που χαρακτήριζε τον “μεγάλο” της ελληνικής δημοσιογραφίας: “Διάβασε...”.

Διάβασες και με ένα ταξίδι από τη Μυτιλήνη στο Αϊβαλή, από το Αϊβαλή στο Κουσάντασι και από το Κουσάντασι στη Σάμο καθότι αεροπορικά εισιτήρια δεν υπήρχαν ούτε για δείγμα, έφτασες στο νησί του Πυθαγόρα. Το πρώτο ρεπορτάζ για το πώς μετακινείται ένας νησιώτης από νησί σε νησί στην ίδια γεωγραφική και διοικητική περιφέρεια είχε γεννηθεί. Η απάντηση που έπαιρνε το ερώτημα “μετακινείσαι μέσω Τουρκίας” σε είχε εκπλήξει περισσότερο - έτσι νόμιζες - από τις μαύρες τρύπες του επιστήμονα...

Ο Στίβεν Χόκινγκ ήταν από την πρώτη στιγμή που τον συνάντησες η πρόκληση της ανατροπής του ότι μέχρι εκείνη την ώρα θεωρούσες στερεοτυπικά πώς είναι ο ειδικός. Το απειροελάχιστο, το προβληματικά απειροελάχιστο μπροστά στο ακατανόητα μεγάλο. Ετούτο το “ανθρωπάκι” που αντιπάλευε με το “μυαλουδάκι” του να χωρέσει ένα και δυο και πολλούς κόσμους από την αρχή τους και τον χρόνο τους σε λόγια που γεννιόταν γράμμα-γράμμα, λέξη-λέξη από ένα μηχάνημα με το οποίο επικοινωνούσε όχι με κάποιον άλλο κόσμο μέσα από μαύρες τρύπες, αλλά με τα άλλα ανθρωπάκια γύρω του...

Πάντα ευγενής, πάντα προσηνής, κλειδαμπαρωμένος σε ετούτο το “σωρό δέρματος και οστών”, αλλά τόσο πολύ μεγάλος... Μεγάλος σαν γεύση από τζατζίκι που λάτρεψε εκεί στο εστιατόριο του ξενοδοχείου όπου μέναμε όλοι. Κι ανθώπιος συνάμα σαν τον καυγά εκείνο το πρωινό που τον στερηθήκαμε. Η συνοδός, η νοσοκόμα και σύζυγος ακούστηκε μέχρι και έξω από το δωμάτιο, είπαν ότι έκανε σκηνή ζηλοτυπίας στον επιστήμονα. Που όταν λέει το βράδυ χόρεψε κοιτούσε μια άλλη νεαρή Ελληνίδα επιστήμονα...

Τώρα ποια από όλα ήταν η είδηση; Το “καμάκι” του κοσμολόγου ή το ότι χόρεψε; Γιατί ο Στίβεν Χόκινγκ χόρεψε... Με το καρτσάκι του σαν άκουσε το τι σημαίνουν οι στίχοι του Ζαμπέτα “ο πιο καλός ο μαθητής ήμουν εγώ στην τάξη...” ξεχύθηκε στην πίστα σε ένα από τα πιο βαριά ζειμπέκικα που έχεις δει στη ζωή σου. Χορός ασίκικος και μεγαλοπρεπής για τον πιο καλό μαθητή εκείνης της σύναξης που είχε οργανώσει το φτωχό και τίμιο και συνάμα μεγάλο τμήμα του Πανεπιστημίου Αιγαίου εκεί στο νησί του Πυθαγόρα...

Και την επομένη, η ώρα της συνέντευξης. Σε μια αίθουσα του ξενοδοχείου μπροστά του και μέσα από την αυθάδεια του νεαρού, υγιούς και ικανού να τα καταφέρει όλα δημοσιογράφου το ερώτημα. “Υπάρχει Θεός;”.

Άρχισε σιγά-σιγά με το ένα ικανό να κινήσει δαχτυλάκι του, να σχεδιάζει τις λέξεις. Ένα-ένα γράμμα, μια-μια λέξη. Αργά, βασανιστικά αργά...

Και στο τέλος η απάντηση: “Δεν ξέρω... Δεν τον έχω συναντήσει. Προς το παρόν

τουλάχιστον...”.

Τόση ώρα για λίγες λέξεις... Ή μήπως για τόσες πολλές λέξεις όσες χρειάζονται για να αποκρυπτογραφήσεις το νόημα της απάντησης του;

Είκοσι χρόνια μετά ο Στίβεν Χόκινγκ που ήταν τότε όσο χρονών είσαι εσύ σήμερα, αναχώρησε από το φτωχό σωρό δέρματος και οστών κι απογειώθηκε στους κόσμους του. Σε αναζήτηση του Θεού; Περνώντας μέσα από τις μαύρες τρύπες του σε παράλληλους ή όχι κόσμους; Μάλλον δε θα μάθουμε ποτέ...

Αν πάντως κανείς ακούσει καμιά μέρα καυγά σαν εκείνο το πρωί από το δωμάτιο του στο ξενοδοχείο στη Σάμο, ας μην ανησυχήσει. Είναι ο επιστήμονας που συναντήθηκε με το θεό επιτέλους. Τον αμφισβητεί αν μη τι άλλο για να τον αποδείξει... Σίγουρα εκεί στον Παράδεισο όπου δε μπορεί να έχουν το αγαπημένο του τζατζίκι.

Γεια χαρά καλέ μου κύριε Χόκινγκ. Και προσοχή στις νεαρές επιστήμονες γιατί οι συνοδοί και νοσοκόμες και σύζυγοι καιροφυλακτούν.

Πηγή: real.gr